

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 3 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pécsi Törvényszék – Węgry) – FGSZ Földgázzállító Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-507/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 90 – Obniżenie podstawy opodatkowania – Całkowity lub częściowy brak zapłaty ceny – Wierzytelność, która stała się ostatecznie nieściągalna – Termin przedawnienia dla wniosku o następcze obniżenie podstawy opodatkowania VAT – Data rozpoczęcia biegu terminu]

(2021/C 228/13)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Pécsi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FGSZ Földgázzállító Zrt.

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Artykuł 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w związku z zasadami neutralności podatkowej i skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli państwo członkowskie ustanawia termin przedawnienia, po upływie którego podatnik będący wierzycielem z tytułu wierzytelności, która stała się ostatecznie nieściągalna, nie może już powołać się na swoje prawo do obniżenia podstawy opodatkowania, termin ten musi być liczony począwszy nie od dnia wykonania pierwotnie przewidzianego zobowiązania do zapłaty, lecz od dnia, w którym wierzytelność stała się ostatecznie nieściągalna.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 3 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Győri Törvényszék – Węgry) – Koppány 2007 Kft. / Vas Megyei Kormányhivatal

(Sprawa C-523/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Zabezpieczenia społeczne – Rozporządzenie (UE) nr 1231/2010 – Prawo właściwe – Zaświadczenie A 1 – Artykuł 1 – Rozszerzenie prawa do uzyskania zaświadczenia A 1 na obywateli państw trzecich zamieszkujących legalnie na terytorium państwa członkowskiego – Legalne zamieszkiwanie – Pojęcie]

(2021/C 228/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Győri Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Koppány 2007 Kft.

Strona przeciwna: Vas Megyei Kormányhivatal

Sentencja

Artykuł 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo należy interpretować w ten sposób, że obywatele państw trzecich przebywający tymczasowo w państwie członkowskim w oparciu o dokument pobytowy i dysponujący formularzem zgłoszenia miejsca zamieszkania potwierdzonym przez organ właściwy ds. cudzoziemców w tym państwie członkowskim mogą powoływać się na przepisy koordynujące przewidziane przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r. i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego dla celów ustalenia prawa właściwego w zakresie zabezpieczenia społecznego, któremu podlegają, jeżeli zamieszkują i pracują legalnie na terytorium państw członkowskich.

(¹) Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 11 listopada 2020 r. – NT, RV, BS, ER / British Airways plc

(Sprawa C-592/20)

(2021/C 228/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NT, RV, BS, ER

Strona pozwana: British Airways plc

Trybunał (dziewiąta izba) postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2021 r. orzekł, że art. 2 lit. b) i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (¹) należy interpretować w ten sposób, że w ramach lotu łączonego składającego się z dwóch etapów, na który dokonano jednej rezerwacji, pasażer, który przyleciał do miejsca docelowego z opóźnieniem wynoszącym trzy godziny lub więcej, wynikającym z odwołania drugiego etapu lotu, który miał być przeprowadzony przez innego przewoźnika lotniczego niż przewoźnik, z którym pasażer zawarł umowę przewozu, może wytoczyć powództwo o odszkodowanie na podstawie art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia przeciw temu przewoźnikowi lotniczemu i zażądać od niego zapłaty odszkodowania przewidzianego w tym przepisie, które ustalone jest na podstawie całkowitej długości lotu łączonego mierzonej od miejsca wylotu pierwszego etapu lotu do miejsca przylotu drugiego etapu lotu.

(¹) Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 października 2020 r. w sprawie T-48/19, smart things solutions/ EUIPO – Samsung Electronics (smart:)things, wniesione w dniu 16 grudnia 2020 r. przez smart things solutions GmbH

(Sprawa C-681/20 P)

(2021/C 228/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: smart things solutions GmbH (przedstawiciel: R. Dissmann, Rechtsanwalt)